

ОМРАЗА КЪМ ГРЕХА

Дейвид Уилкерсън
17 Октомври 1994

Омразата ти към греха смекчена ли е с милост?

Искам да ви разкажа за един помазан Божий служител, който мразеше граха както са го мразели много малко хора. Омразата му към греха беше толкова страстна и силна, че беше готов да убие грешниците.

Говоря за Саул, царя на Израел! Никой човек в Стария Завет не е демонстрирал по-силна омраза към греха от Саул.

Филистимците нападнаха Израел, вероятно за да изпробват решителността на новия цар. Те атакуваха с три войски от три различни посоки. Страхът се разпространи сред израелските войници и те се разбягаха по пещери, дупки и по скалите, за да се скрият от врага.

Саул остана само с 600 бойци - прекалено малко и много слабо въоръжени: „... не се намери нито меч, нито копие в ръката на целия народ, който беше със Саул и Йонатан; но у Саул и у сина му Йонатан се намериха (оръжия)“ (1 Царе 13:22).

Саул и пъстрата му армия седнаха под едни дървета, чудейки се какво да правят. В това време Йонатан и оръженосеца му се измъкнаха от лагера, за да обмислят стратегията си. Младият син на Саул беше благочестив човек, пълен с вяра. Той каза на помощника си: „...нищо не пречи на ГОСПОДА да спаси чрез мнозина или чрез малцина“ (14:6).

Двамата се бяха скрили на място близо до Михмас, където на билото над тях видяха няколко филистимски войника. Йонатан се изправи, показа се на войниците и те му казаха да се приближи. Той и оръженосеца му се покачиха някак си по стръмните скали и изненадаха вражеските войници. Почти веднага убиха двайсет филистимци!

Когато клането свърши, останалите филистимски войници изпаднаха в паника. Очевидно е имало някаква малка пролука на бойното поле и те се прикриха там. Библията казва, че трепереха и дори започнаха да се бият един с друг: „И настана ужас в стана... и настана ужас от Бога“ (стихове 15-16).

Един от часовете на Саул чу шума. Поглеждайки надолу в долината, той съгледа двама мъже, от които филистимците бягаха. Той извика Саул, който дойде и видя сцената. Той не можеше да се сети кои бяха двамата войника, така че нареди на офицерите си: „Вижте кой липсва.“ Преброиха всички и един войник рапортува на Саул: „Йонатан и оръженосеца му ги няма!“

Когато Саул чу това, той и армията му се присъединиха към битката. Изведнъж, всички израилтяни изскочиха от дупките, скалите и пещерите, и започнаха да преследват филистимците! В разгара на битката, Саул даде необмислена заповед. Той каза на войниците: „...Проклет онзи, който вкуси храна до вечерта, докато не отмъстя на враговете си! Затова никой от народа не вкуси храна” (стих 24). Той беше заповядал: „Никой да не яде докато битката не свърши!” Това беше глупаво.

Разбира се, Йонатан не беше чул заповедта и докато се биеше в една гориста област, той попадна на дървета, от които се стичаше мед. Той потопи тоягата си в един от кошерите и се освежи. Очите му светнаха и той придоби сили да се бие. Онези нощ, след битката, гладната израелска армия започна да плячкосва. Те колежа овце и биволи на земята и ядяха кървавото месо. Тези две действия бяха противни на Закона.

Някой видя какво се случва и предаде на Саул. Царят беше ужасен. Той знаеше, че Закона изисква животните да не бъдат убивани на земята и кръвта им да бъде изцеждана. Изведнъж в него се надигна негодувание и гняв. Той заповяда на всички да се съберат около него и изръмжа: „...Вие постъпихте невярно! Отърколете веднага към мен един голям камък” (стих 33).

Саул казваше: „Бог е засегнат! Наскърбилите сте Го! Това е директен, безочлив грях. Бързо, няма време за губене! Донесете ми голям камък. И всеки от вас да донесе животното си и да го заколи на камъка. Нека кръвта се изцеди и не яжте месо с кръвта му. Направете го както трябва!”

Мога да си представя сцената – Саул стои разгневен до олтара, който е издигнал, а израилтяните пристъпват напред – засрамени и смутени. Той поклаща глава и казва на командирите си: „Как можах да направят такова нещо? Наистина ли са толкова глупави? Не мога да позволя на Божия гняв да се стовари върху нацията. Нещата трябва да се правят както трябва!” Той беше наскърбен!

В онази нощ войниците бяха много измъчени от битката. Искаха да се върнат у дома. Но все още не бяха разгромили филистимците. Бяха спечелили само частична победа. Саул заповяда да се върнат в битката и да преследват филистимците цяла нощ. Той каза: „Няма да спим тази нощ! Ще се бием докато не отмъстя на враговете си!”

Но свещеника предложи: „Нека първо се допитаме до Бог.” Библията казва: „И Саул се допита до Бога: Да слеза ли след филистимците? Ще ги предадеш ли в ръката на Израил? Но Той не му отговори в онзи ден” (стих 37). Омразата на Саул към греха се надигна за пореден път. Той се разгневи: „Бог не ни отговаря, защото ни е ядосан! Някой е съгрешил и аз ще разбера кой. Няма да позволя на греха да обитава сред Божия народ. Стройте се всички – Израел от едната страна, а аз и сина ми - от другата.”

Библията казва, че те хвърлиха жребий, който се падна на Саул и Йонатан: „...И чрез жребия се хванаха Йонатан и Саул...” (стих 41). След което царят и сина му бяха отделени. Саул се обърна към Йонатан и каза: „Значи си ти!” „...Кажи ми какво си сторил...” (стих 43). „Какво направи, Йонатан? Съгреши ли?”

А Саул вече беше казал на хората: „Заклевам се в Бог, че дори виновника да е собствения ми син, той ще умре!” Питам те – какво ще кажеш за такъв гняв срещу греха?

Йонатан погледна недоверчиво баща си в очите и попита: „Искаш да кажеш, че ще ме убиеш, защото ядох малко мед?” Но Саул беше непоколебим. Той се изправи в омразата си към греха и изкрещя: „...непременно ще умреш, Йонатане!” (стих 44). Той заповяда на командирите си да го отведат и убият. Но войниците се намесиха и го спасиха!

Възлюбени, това е картина на помазан Божий слуга, който изпитва безкомпромисна омраза към греха. Но тук има нещо много погрешно! Разбирате ли? Саул мразеше греха в събранието, мразеше греха и в семейството си. Но той оправдаваше ужасния грях в собственото си сърце! Той мразеше само греха на другите!

Саул трябваше да плаче поради собствените си грехове. Той току що беше имал среща с пророк Самуил, който изобличи греховността му. Пророкът го укори за глупостта, непокорството, нетърпението и бунтарството му. В този момент Саул трябваше да каже: „Ако някой трябва да бъде наказан, това съм аз!” А въпреки това, той беше разгневен заради Божията святост и неправдата на хората!

Искам да ви кажа какво стои зад евангелието на „властта на царството” днес в Америка. Движещата сила зад тези „Възстановители” – хора, които искат да върнат старозаветните закони, е силна омраза към греховете на Америка!

Главните лидери на Възстановителите казват, че обществото ни загнива, излиза извън контрол и единствения обратен път към здравия разум е да се върнем към Закона. Те буквално искат да върнат Моисеевите заповеди: „Да убием с камъни извършителите на аборти! Да убием с камъни всяко момиче, което е направило аборт! Правете като мюсюлманите – режете ръцете на онези, които крадат! Четиридесет удара на голо за прелюбодейците! Смърт за всички нарко дилъри и изнасилвачи! Никаква милост, никакво състрадание към престъпниците!

Говорите за гняв срещу греха? Въпреки това не се казва нищо за наказание за личните грехове на хората!

Един от най-големите писатели на Възстановителите възрази срещу пророчествата, които написах в книгата си „Сложи тръбата на устата си”. Той ми изпрати няколко отровни писма по темата. Когато ги прочетох, ми беше трудно да повярвам, че е християнин.

Този човек пише книга след книга, като се гневи на греха в Америка, а пуши и пие! Той твърди, че чувства бремето да „очисти съвременното общество”, но не би изчистил себе си от грешните си навици!

Аз наричам това „синдрома на Саул”. Той се характеризира в омраза към греховете на обществото, греховете на църквата, на другите, но не изпитва скръб поради собствените си грехове!

Дори и най-праведния между нас е склонен да мрази греховете на другите, а в същото време да е сляп за собствените си!

Давид беше Божий човек, който мразеше греха с цялото си естество. Той каза: „...мразя всеки лъжлив път” (Псалм 119:104). „Мразете злото, вие, които любите ГОСПОДА!” (Псалм 97:10). А същият този човек прелюбодейства с Витсавее и обрече мъжа ѝ на смърт в битка!

Библията казва, че Витсавее „...оплака мъжа си” (2 Царе 11:26). Помислете за болката и вината, която тази бедна жена е преживяла. Тя изневери на мъжа си и остана без него. Не мисля, че имаше представа, че тайният ѝ любовник Давид беше организиран смъртта на съпруга ѝ!

Грехът на Давид „беше зло пред ГОСПОДА” (стих 27). Той беше изкушил Витсавее, планирал убийството на мъжа ѝ, след което я измами, като се държеше така, все едно беше взел правилното решение (да се ожени за нея, след като тя забременя от него). И така, десет месеца след аферата, Бог изпрати пророк Натан да се разправи с греха на Давид (виж 2 Царе 12).

Натан влезе в двора на Давид, като се правеше на бедняк, с когото ужасно са злоупотребили. Той каза на царя: „Има един много богат човек в царството. И един негов приятел му отишъл на гости. Приятелят му бил гладен от дългия път и искал да яде нещо.

Богаташът имал много овце. Съседът му, обаче, имал само едно малко агънце. И то било домашния любимец на семейството. Това малко агънце ядеше и спеше със семейството. Те го обичаха.

Но вместо да изпрати някой от слугите си да донесе една от неговите овце, богаташът отишъл и откраднал малкото агънце на съседа си. Убил го и с него нахранил приятеля си.”

Давид се ядоса. Той каза на Натан: „Вярвай ми, този човек е мъртъв! Ще умре!” (На иврит пише: „Той заслужава смърт”). След което Давид добави: „Този човек ще трябва да възстанови четирикратно агнето!” Той се разгневи срещу ужасния грях. О, колко много мразеше греха!

Възлюбени, виждате ли как един неизповядан грях на Божието дете произвежда несправедна, нечиста омраза срещу греха на другите? Ако имате скрит грях, като Давид ще изпитвате негодувание срещу греховете на другите. Тайният грях ражда „бунтовен дух”, което означава – осъдителен дух!

Преди години, по време на една конференция за покаянието, която проведохме, при нас дойде жената на един пастор. Тя ни довери: „Съпругът ми е много известен в църквите, които проповядват святост като мощен неин проповедник. Той говори срещу грима на жените, ходенето на кино, неприличните дрехи. Но той е голям лъжец – гледа порнография! Той никога не се изправя срещу собствения си грях!” Този човек проповядваше легализъм, за да покрие собствения си отвратителен, скрит грях!

Исус каза: „...защо гледаш съчицата в окоето на брат си, а не усещаш гредата в своето око? Или как ще кажеш на брат си: Остави ме да извадя съчицата от окоето ти; а ето гредата в твоето око? Лицемерцо, първо извади гредата от своето око и тогава ще видиш ясно, за да извадиш съчицата от окоето на брат си” (Матей 7:2-5).

Павел написа: „Товага ти, който учиш друго, себе си не учиш ли? Ти, който проповядваш да не крадат, крадеш ли? Ти, който казваш да не прелюбодействат, прелюбодействаш ли? Ти, който се отвращаваш от идолите, светотатстваш ли?” (Римляни 2:21-22).

Аз вярвам, че всички благочестиви светии трябва да изпитват искрена омраза към греха. А всички истински пастири трябва да викат срещу греха и компромиса. Но чистата омраза към греха трябва да идва от сърце, което е било изследвано, претърсено и осъдено!

Давид извика срещу греха и компромиса: „Да не мразя ли, ГОСПОДИ, онези, които мразят Теб? Да не се ли отвращавам от онези, които се надигат против Теб? Мразя ги с крайна омраза, станаха ми врагове” (Псалм 139:21-22).

Това смело становище излезе от покаян, съкрушен дух, защото Давид вече беше изследвал собственото си сърце! В следващият стих той казва: „Изследвай ме, Боже, и познай сърцето ми; изпитай ме и познай мислите ми. И виж дали има в мен оскърбителен път...” (стихове 23-24).

Въобще не приличаме на Исус, когато изливаме омразата си към греха върху другите. Искаме да ги сполети наказание, а Бог иска милост. Искаме да докараме огън от небето върху закононарушителите, а Бог иска да прости и помири всички грешници.

Никога не бих могъл да бъда пророка, който проповядва милост на цар Манасия. Той напълни Ерусалим с кръв, като хвърли хиляди ревящи бебета в търбуха на Молох. Ако Бог ме беше изпратил до този отвратителен човек да го окуража и да се помиря с Него, щях да му се разкрещя!

Но Библията казва, че Манасия се покая. Въпреки това, аз не бих повярвал на сълзите му. Всичко, което щях да чувам би било крясъците на бебетата. И всичко, за което щях да мисля, би било какво е направил той, за да разврати обществото.

Но нямаше да знам нищо за безсънните му ноци. Нямаше да съм видял ужаса в очите му или чул писъците му. Нямаше да повярвам, че Бог все още може да обича този грешник. Но Той го обичаше. И Библията казва, че имаше милост към Манасия.

Пророк Натан ни показва начина, по който Бог се разправя с падналите, съгрешили светии!

Натан знаеше, че Давид е съгрешил. Той знаеше, че е участвал в убийство, лъжи, измами, и че покри греха си. Въпреки това, Натан обичаше Давид. Той не бързаше да го изобличи. Искаше да го спаси!

Натан не тръгна из двора на Давид, шепнейки на другарите и слугите му: „Трябва да се молим за царя. Една жена се опитва да го изкуши и той се е уловил в примката ѝ. Много ми е тежко за Давид!“

Не се заблуждавайте – този вид разговори са чисто, директно клюкарстване! И изглежда още по-зле, когато е преоблечено с благочестиви думи като: молитва, загриженост и любов. Нека Бог се смили над такива хора. Не бих искал да съм на тяхно място!

Мисля си, че Натан прекара месеци в молитва за Давид. Той наистина мразеше греха му. Знаеше, че Бог не си затваря очите пред него, и че има последици. Знаеше и, че Давид живее в лъжа, че беше пренебрегнал Господното име.

Натан знаеше също и за страха на Давид. Той беше отказал да отиде на война, като вместо това се скри в двореца. Беше изгубил цялата си борбеност. Страхуваше се, че някоя вражеска стрела може да го улучи, и че ще трябва да се изправи пред Бог с неизповядан грях!

Тук искам да кажа нещо важно: Бог направи първата крачка към Давид! Той беше инициаторът на първата стъпка към помирение. Виж, когато вярващите съгрешим срещу Господ, сме склонни да се крием от Него. Чувстваме се недостойни, като че никога не можем да се вместим в святия Му стандарт. Така че, просто се скриваме като Адам и Ева, когато съгрешиха.

Но Бог потърси Адам и Ева. Той нежно ги попита: „Защо се криете от Мен?“ С други думи: „Защо се опитвате да унищожите приятелството и взаимоотношенията ни?“

По същия начин Бог изпрати Натан при Давид. На Господ му липсваше близкото приятелство, което имаше със слугата Си. Но Давид се криеше от Бог поради вина, страх и осъждение. Бог чака и чака, докато най-накрая каза: „Щом той не идва при мен, аз ще отида при него.“ Така че, Той изпрати Натан. В Божия подход към Давид, ние откриваме какво е сърцето Му за падналите светии!

Преди проповядвах по коренно различен начин за това как Натан изобличи Давид. Имам проповедта на запис, но се страхувам, когато я слушам днес, защото я проповядвах с неправилния дух. Изпитвах гняв срещу греха, който не беше смекчен от Божията милост!

Преди гърмях: „Там стои Давид, мисли си, че се е измъкнал от последствията от греха си. Продължава да върши работата си както обикновено, разхождайки се с новата си жена, като че всичко си е наред.“

Но идва този могъщ Божий човек Натан, пълен със свята ревност! Той влиза и разказва на Давид историята за откраднатото агне. След което поглежда Давид в очите, посочва го с костеливия си пръст в лицето и изгърмява: „Ти си този човек! Ти престъпи Божия закон и докара срам на името Му. Всичко свърши – греха ти те застигна. Засрами се! Покай се!”

Не би ли изобличил Давид по този начин? „Слава на Бог, греха трябва да бъде изобличаван! Лидерите ни трябва да са чисти, неопетнени!”

Но не това се случи с Давид, защото не това е начина, по който Бог се разправя с падналите Си, възлюбени слуги! Вместо това, Бог вече беше казал на Натан, че на Давид му е простено. Той каза на пророка да отиде при него с послание за помирение: „Когато предадеш на Давид каквото ти казах, той ще си помисли, че ще умре на мига. Но ти ще му кажеш, че му прощавам, че няма да умре! Кажи му също, че ще го преведа през всичко, което ще се изправи срещу него заради греха му.”

Аз вярвам, че когато му разказваше историята за откраднатото агне, Натан говореше на Давид в духа на помирението – любезно и с уважение. Той се надяваше, че Давид ще разпознае себе си като човека в историята, ще наведе глава и ще признае: „О, Натан, ти говориш за мен.”

Вместо това Давид се разгневи! Виждам как Натан бавно тръгва към прозореца, сърцето му е съкрушено. Той тъжно се обръща и казва със скръб в треперещия си глас: „Давид, ти си човека. Ти си онзи, който отне агнето на съседа си.

Виж всичко, което Бог е направил за теб, всичките благословения, които ти е дал. Той беше готов да ти даде всичко, което пожелае сърцето ти, но ти уби невинен човек и взе жена му. Ти презря Господ, Давид и Божиите врагове се радват заради това, което направи.

Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но мечта няма да се оттегли от дома ти. Жените ти ще ти бъдат отнети. И Бог ще направи всичко това пред очите на Израел. Ти ще бъдеш наказан пред всички. Има последствия от греха ти.”

Бог в любовта Си трябваше да накара Давид да види целия ужас на греха си. Изведнъж всички насъбрани чувства се изляха от Давид. Той изля всичката вина, страховете и скърби от изминалите десет дълги месеца: „О, Натан, съгреших срещу Бог!” Не пророка беше онзи, който викаше, а Давид. Той почувства как гнева пада върху него, защото Бог беше изобличил всичко!

Давид никога не си беше помислял, че се е измъкнал безнаказано от греха. Напротив, той беше много притеснен, разкъсан от вина човек. Когато четете Псалм 51, вие го виждате да излива всичките страхи, които носи в сърцето си. Той беше видял какво направи греха със Саул и се страхуваше, че това се случва и с него!

- „...не отнемай Светия Си Дух от мен” (Псалм 51:11). Давид се страхуваше, че Бог го е изоставил, както изостави Саул!
- „...непоклатим дух обновявай вътре в мен” (стих 10). Той знаеше, че върху Саул беше дошъл зъл дух и не искаше това да се случи и с него.
- „Върни ми радостта...” (стих 12). Давид беше изгубил цялата си радост и мир.
- „Не ме отхвърляй от лицето Си...” (стих 11). Той се беше скрил, страхуваше се да влезе в Господното присъствие. Чувстваше се напълно низвергнат!

Давид се изправи срещу всичките си страхове и Натан му даде послание от Божието сърце: „...И ГОСПОД отмахна греха ти — няма да умреш” (2 Царе 12:13). Беше време за помирение. На Господ Му липсваше приятелството на Давид и Той си го искаше обратно!

Бог вижда ужасната агония, която носи греха на падналите хора. Той страда от начина, по който бягаме от Него, когато се намираме под вината от греха. Той знае всичко за страха ни от това да бъдем отхвърлени, изгубени, никога повече да не сме в добри отношения с Него. И не изпитва удоволствие от това да ни гледа как се свиваме в агонията на греха си. Той не просто седи и казва: „Нека пострада още малко. Когато наистина почувства болката, Аз ще дойда.”

Не! Господ през цялото време е чакал ти да се върнеш при Него и да бъдеш опростен! И след толкова много време, Той няма повече да чака, а ще направи първата крачка. Той ще изпрати при теб някой, не за да те изобличи, а за да те помири с Божието сърце. Господ ще ти каже: „Да, ти Ме нарани, презря Ме. Беше нетърпелив и неблагодарен. Но Аз искам да ти простя. Искам те обратно в обятията Си!”

Всъщност, Натан каза на царя: „Давид, имам добри новини за теб. Господ ти прощава.” Давид трябва да се е учудил: „Но как мога да се изправа пред святия Бог?” Пророкът отговори: „Няма да умреш, ще живееш.”

„Защото Ти, Господи, си благ и готов да прощаваш, и многомилостив към всички, които Те призовават” (Псалм 86:5).

Не се правя, че разбирам Божията милост и благодат. Това е извън способностите ми. Давид беше опростен и възстановен, а Витсавее му роди син, когото Бог нарече Соломон. „...А ГОСПОД го възлюби” (2 Царе 12:24). Питам те: как е възможно това? Кой може да разбере подобна милост?

След това виждаме Давид да възвръща целия си кураж. Той възстанови борбеността си! Откликна на призива на Йоав да излезе срещу Раба, а Израел спечели голяма победа. Цар Давид се върна в Ерусалим с големи почести. Бог го беше възстановил напълно!

Не се заблуждавай – Давид страда много. Всъщност, той плати жестока цена. Виж, той даде онези четири агнета, които самия той беше определил като възмездие. Те бяха сина на Витсавее и трима други негови синове – Амон, Авесалом и Адония. Всички те умряха.

Но макар Давид да преживя тези наказания като последствие от греха си, Господ го утеши в скръбта му. Докато жънеше онова, което беше посял, Божия Дух му помагаше. Той беше утешаван след всяко изпитание. Когато се покаеш от греха си и се съкрушиш пред Господ, Той те извежда от всяко болезнено последствие. Милостта, благодатта и добрината Му ти помагат да понесеш всичко с надежда.

Имам няколко заключителни въпроса към теб:

1. Как мразиш греха? С какъв тон изразяваш омразата си към него? И тази омраза смекчена ли е с милост?
2. Еднакво твърд ли си към греховете на другите и собствените си?

„Защото съдът е немилостив към този, който не е показал милост. Милостта тържествува над съда” (Яков 2:13). Ако не си бил милостив към другите, и на теб няма да ти бъде показана милост!

Аз виждам, че Исус наричаше фарисеите змии. И да, Йоан Кръстител посочи греха на Ирод и го нарече лисица. Апостол Павел публично укори магьосниците и нарече гордите грешници с имената им. Съгласен съм и с това, че пророците трябва високо да викат, да не щадят и да показват на Божия народ прегрешенията му.

Но тези думи бяха казани на хора, които нямаха покаяни сърца, но имаха фарисейско поведение и силна гордост. От друга страна, това послание се отнася за това как Бог се разправя с греха и провалите на онези, които съжеляват, които са съкрушени и покаяни: „...и сте видели края от Господа – че Господ е много жалостив и милостив” (Яков 5:11).

Ако си паднал, но имаш покаян, съкрушен дух – няма значение колко лошо си предал Бог. Той ще те потърси, за да те помири със Себе Си, защото вижда съкрушеното ти сърце. „Жертви, благоугодни на Бога, са дух съкрушен; съкрушено и разкаяно сърце, Боже, Ти няма да презреш” (Псалм 51:17). Това е разликата!

Небесни Отче, помогни ни да разпознаем кога сърцето на падналия брат или сестра е покаяно и ни помогни да прощаваме като Теб, да търсим пълно помирение и възстановяване за всичките Ти светиини. Амин!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.
© 1994 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771
[Hatred For Sin](#) / [Омраза към греха](#)